

KEDVES NAPLÓM!

Írta: Kalla Balázs (Aldyr)

[Mese- és novellaíró pályázat 2020 – Novella 2. helyezett]

Március 21.

Ma végre elmentek az orkok. Egyheti sanyargatás és rongálás után reggel vették a holmijukat, és elmentek nyugat felé, a Toronyhoz. Majdnem a teljes raktárkészletünket felzabálták, és közben végig terrorizálták a munkásokat. Volt, akit ki is ragadtak a sorból, és valami mondvacsinált indokkal megverték... De persze egy szót sem szólhatunk ellenük, el kellett viselnünk, amíg el nem mennek. Ma végre fellélegezhettünk, de Nagyapó szerint sokkal rosszabb lesz, amikor majd visszafelé is elhaladnak erre. Azt mondja, a háború ilyen. Akár egy hét, akár egy hónap múlva jönnek vissza, az biztos, hogy éhesek lesznek.

Nagyapó egyébként egyre rosszabbul van. Szerencsére a Felvigyázó kedveli őt, ezért csak könnyű munkára osztja be, de a nap végére így is teljesen kimerül, nagyon nehezen veszi a levegőt.

Azrubart ma megint megkorbácsolták. Azt mondta nekem, hogy tudta, hogy így fog járni, de akkor is szólnia kellett a Felvigyázónak, hogy a Fekete Tó vize annyira szennyes és olajos lett, hogy az öntözés már több kárt okoz, mint hasznot a földeken. Tizenötöt kapott, mert az ork szerint ezzel „megtagadta a munkát”. Pedig jóval az este leszállta után ment oda a Felvigyázóhoz, hogy beszéljen vele, és még így is jól járt, mert lázításért és tiszteletlenségért még harmincat kaphatott volna. Nem értem, mi van Azrubarral. Messze őt büntetik a legtöbbször, de mintha fel sem venné, mindig ugyanúgy csinál mindent. Én gyűlölöm a korbácsot, és amikor csak tudom, elkerülöm. Bár még mindig jobb, mint a Bányászoknál, mert Zoraphel azt mondja, náluk a fejadagmegvonás is elég gyakori büntetés, néha az egész csapatnak, egyetlen ember vélt vagy valós kihágása miatt. A Bányamesterek röhögve tapossák a kenyeret a sárba, holott ők is csak keveset kapnak. De jobban szeretnek kegyetlenkedni, mint jóllakni.

Apropó bányászok. Még két nap, és jönnek vissza! Alig várom. Hiányzik Zora.

Március 22.

A Felvigyázó ma nagyon furcsán viselkedett. Alig-alig figyelt oda a földeken, az őrségváltást majdnem elfelejtette levezényelni, és egyébként is, idegesen járkált a fal mellett. Folyamatosan a nyugati utat figyelte, mintha várna valakit vagy valamit. De abból az irányból senki nem jött... Azon az úton már hetek óta mindenki csak megy a Torony felé. Nem is tudom, hogy férhet el ott annyi ork, ember és

olog-hai. Tudom, hogy van valami fenyegetés a Hegyeken túl, de ekkora hadsereggel, amit itt látunk elmenni az utóbbi hetekben, a világ sarkáig el lehetne kergetni mindenkit.

Nagyapó kicsit összeszedte magát, és este mesélt nekünk a Fénylő Fák Földjéről. Ez ugyan tiltott történet, de mégis olyan szép! Egy helyről szól a Tenger túloldalán, ahol nincs fájdalom, nincs munka és valószínűleg orkok sem. Zayant persze nem érdekelt semmi más a meséből, csak a tenger. Lehet is látni, ahogy izgatottan remeg, amikor csak szóba kerül. Az az álma, hogy egyszer eljusson oda, és építsen magának egy hajót, amivel tengerre szállhat... Néha a Tó partján is szokott erről ábrándozni, de persze esélytelen, hogy valaha is akár csak egy csónakba beülhessen. Hiszen ez is szigorúan tilos. Én a magam részéről kicsit irtózom a tengertől. Egy olyan hatalmas víz, aminek nem is látni a túlpartját? Szörnyű még belegondolni is. De persze azt én is szívesen megnézném, mi van ott, a túlpartján.

Lefekvés előtt megkérdezte tőlem Azrubar, hogy észrevettem-e, hogy az ég kicsit füstösebb, súlyosabbnak hat minden nap. Eddig nem tűnt fel, de most, hogy említette, tényleg így lehet. Talán Nagyapó is emiatt van rosszul. Ha a levegő is tönkremegy, akkor semmi nem ment meg minket a korbácstól... Az őszi vetés így is sokkal kevesebb lesz, mint amennyinek lennie kéne. Gyenge a föld, rossz a víz. Azrubar szerint az lesz a vége, hogy a Nyugati Várba kerülünk szolgának. Ezt nem szeretném, és biztos vagyok benne, hogy Azrubar sem.

Március 23.

Ma elkezdtük az új terület parcellázását, ahol az a ritkás erdő volt, amit kivágtak velünk a télen. Alig két órája dolgoztunk, amikor egy hatalmas sziklát találtunk a földben. Amikor legutóbb ilyen volt, akkor is ráment egy napunk, hogy kifordítsuk és elvigyük, de ez sokkalta nagyobbak tűnt, ezért fogalmunk sem volt, hogyan fogjunk hozzá úgy, hogy a munka közben ne álljon le. De a Felvigyázó mintha nem is törődött volna vele. Azt mondta, hagyjuk ott, folytassuk a parcellázást, aztán ha a nap végén lesz még rá idő, kiszedeti velünk. Nagyon furcsa... A nap végén el is felejtette, mi meg nem is nagyon igyekeztünk az eszébe juttatni. Addig jó, amíg béke van köztünk.

Később kiderült, miért volt ilyen hangulatban. A nyugati útról megérkezett ugyanis egy lovas, mindenféle kíséret nélkül, és egyből a Felvigyázóhoz ment be.

Tanácskoztak ők ketten ott vagy fél órát, aztán a lovas fogta az őrég felét, és elvitte őket a Torony felé.

„Háborúban áll az Úr a nyugati emberekkel és az északi tündékkal. Akár győzünk, akár veszítünk, más lesz ezután a világ”, mondta Nagyapó. Igaz, ő sokszor előre lát bizonyos dolgokat, de szerintem most nincs igaza. Amióta az eszemet tudom, háborúban állunk. És amióta az eszemet tudom, soha nem változott itt még semmi sem.

De Nagyapó mondott még egy furcsát ma. Amikor arról beszéltem, mennyire várom, hogy Zoraphel végre visszajöjjön, mosolyogva azt mondta, olyan ő nekem, „mint Berennek volt Lúthien”. Nem tudom, ez mit jelent. Azt felelte, „Ez egy régi mondás, én sem igazán ismerem az eredetét, én is a nagyapámtól hallottam régen. Azt jelenti, hogy nagyon szeretünk valakit.”

Március 24.

Reggel végre megjöttek! Tegnap délután feljűk is járt egy lovas, aki a bányáktól is elvitt nagyon sok őrét. De, hogy „ne érezzék olyan jól magukat”, a Bányamesterek ráparancsoltak az emberekre, hogy addig folytassák a munkát, amíg meg nem látják a napkeltét. Jó vicc... A napot itt, a földéken lehet ugyan látni, de délebbre, a hegyekben sokkal ritkább vendég. Mindenesetre hajnalban, amikor megjött a váltás, hazaengedték őket. Zora persze nyakig koszos volt, mint mindenki, és olyan fáradt, amilyennek még soha nem láttam. Lemosta magáról a szénpor nagy részét – az olajos víz mintha nem is zavarta volna –, és rögtön lefeküdt aludni. Azt mondta, csak amiatt bírta ki az erőltetett éjszakázást, mert tudta, hogy ha vége, akkor három napig csak velem lehet!

Nagyapó ma hajnalban kiment a tóhoz halászni. Persze ez is tilos, és szigorúbb büntetés jár érte pár korbácsütésnél, de az öreg ismer egy helyet a sziklák és bokrok közt, ahol akkor sem veszi észre senki, ha három méterrel mögötte áll. Kiskölyök kora óta járkál ki oda, és még sosem bukott le. Persze szerintem ebben az is benne van, hogy bár nem szokott túl sok halat fogni, a legnagyobbakat mindig odaadja a Felvigyázónak.

Az örök ma a szokottnál is gonoszabbak voltak, szerintem mindenkin csattant az ostor legalább egyszer-kétszer. Mert túl lassan dolgozunk, mert túl mély, vagy éppen nem elég mély a barázda... Bár ezeknek mindegy szokott lenni. Azért ütnek, mert mi csak „emberkutyák” vagyunk.

Este Zorával megbeszéltük az elmúlt három hetet, amíg nem láttuk egymást. Én elmeséltem, hogy mennyire beindult a jövés-menés – vagyis inkább csak a menés – a nyugati úton, és hogy mennyire megdolgoztak minket azok az orkok, akik itt töltötték két napos pihenőjüket a háborúba vonulásuk útján. Zora szerint is valami nagy dolog készül, mert a Bányamesterek is folyton azt mondogatták, hogy ha nem dolgoznak jól, ők is mehetnek csákánnyal a kézben az északi kapuhoz. Ez azért nem hangzik jól... Nekünk szigorúan tilos a harc vagy a fegyverhasználat, ha csak verekedésen kapnak valakit az örök, hát úgy megbüntetik, hogy szerencséje van, ha túléli egyáltalán. Mi nem lennénk valami hatékony katonák, az egyszerű biztos.

Március 25.

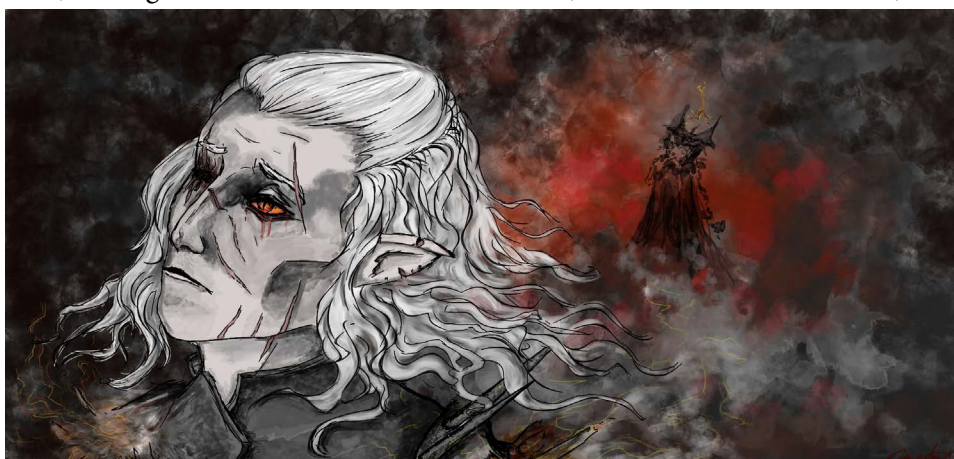
Hihetetlen nap!

Nem is tudom, hogy írjam le.

Kicsivel napkelte előtt ébredtünk szinte mindannyian egyszerre, talán az egész faluban. A levegő furcsán fojtogató volt, teljesen mozdulatlan és nehéz. Mintha ült volna rajtunk valaki... Beszélni is alig volt erőnk. Vagy egy órán keresztül tartott ez a döbbenetes csend. Ha valaki próbált is volna visszaaludni, biztosan nem sikerült neki. Olyan éberek voltunk a körülmények ellenére, mintha ostorral vertek volna.

Már kint voltunk, a földekre tartottunk, amikor hirtelen mindannyiunkon szétáradt a rettegés. Mi még talán egész jól bírtuk, én összekapaszkodtam Zorával, és a többiek is talpon maradtak, de a Felvigyázó és a többi ork teljesen kikészült. Volt, aki hanyatt vetette magát, és próbált összekuporodni minél kisebbre. Más ész nélkül rohant, kezéből lándzsát, kardot, ostort kiejtve. A Felvigyázó maga egyenesen a tónak ment, azóta sem látta senki.

A Tűzhegy lángolt. A Hegy, amit csak nagyon tiszta időben lehet látni tőlünk, most tisztán kivehető volt, és a

Kép: Cseppentő Aténa Tünde [Művészeti Pályázat 2020]

névéhez méltóan beborította a tűz. Aztán megtörtént az, amire gondolni sem lehetett.

A Torony ledőlt.

Az Úr halott.

A Fekete Birodalom elpusztult.

Nincs rá szavam, milyen érzések szabadultak akkor fel mindannyiunkban. Mintha mély álomból ébredtünk volna. Én nagyban vettem a levegőket. Azrubar mereven állt, és a Torony helyét bámulva, magából kikelve, nevetve ordított. Nagyapó megtántorodott, le kellett ülnie. Könnyek közt suttogta maga elé, talán nekem, talán magának, talán senkinek: „Hittük volna? Hittük volna?” Zoraphel teljes sokkban volt. Úgy szorította a karom, hogy ha ésnél vagyok, biztosan fölkiáltok fájdalomamban.

Néhány pillanattal később egy hatalmas széllökés mindünket leterítette a lábáról. Egy elképesztően hangos, elnyújtott dörgés, robbanás kísérte, és ez helyre rázta az embereket. Ekkor vettük észre, hogy az orkok egyszerűen eltűntek. Mintha ott sem lettek volna. Elszaladtak, vagy a föld nyelte el őket, ki tudja – de mind köddé vált a földön és a faluban is. Az őrbódék és a kaszánya is üres volt.

A Felvigyázó kunyhója előtti téren gyűltünk össze, más helyet nem ismertünk, ahol mindannyian elférünk. A dobogóra, amin eddig kizárólag csak magas rangú munkavezetők vagy más orkok állhattak, most Nagyapó ment fel, hiszen ő volt az egész faluban a legidősebb, a legtapasztaltabb. Az elmúlt napokban mutatott gyengesége mintha semmivé foszlott volna. Energikus volt, arca kipirosodott, és sütött róla a lelkesedés.

„A szolgálidok véget értek”, szónokolta. „Az orkok elementek, és nem jönnek vissza még nagyon sokáig, ha egyáltalán visszajönnek. Ezt talán mindannyian érzitek legbelül. Mind láttuk, mi történt! Lugbúrz halott!”

Ösztönből összerendeztem a név hallatán. Nem volt tilos kiejtenünk, de még egymás között sem nagyon mertük kimondani az Úr nevét, nehogy magunkra vonjuk a figyelmét. Nagyon más érzés most, hogy tudom, hogy büntetlenül ki szabad mondani... Vagy éppen le szabad írni.

„Lugbúrz halott, és mi a magunk urai vagyunk. Talán nem lesz egyszerű hozzászokni, de nincs több korbács. Nincs több terror!” Éljenzés. Nagyapó mindig is szeretett sok embernek beszélni, legyen az munkára való lelkesítés, vagy csak egy egyszerű mese. És valljuk be, jól is csinálta!

Délután magunkhoz tértünk annyira, hogy elkezdtük szervezni az életet. Az orkok által eldobált fegyvereket összegyűjtöttük és bevittük a kaszárnnyába. Kinyitottuk a raktárakat, és elkezdtük megszámlálni, mennyi mindenünk maradt, így a tél után. Teli ugyan nem volt

egyik siló sem, de azt azért láttuk, hogy az orkok inkább hagyják elrohadni a termést, semhogy szétosszák az éhes emberek közt, ha már a katonáknak nem viszik el. Aztán a falu szinte egyöntetűen fel akarta kérni Nagyapót, hogy legyen ő a vezetőnk, de elutasította. „Én már öreg vagyok. Ami néhány évem hátra van, azt szeretném nyugodtan, békében kiélvezni. Ez az új világ a fiataloké.” És ezzel Zorára és rám nézett, de kétlem, hogy pont bennünket szánt volna vezetőnek. A magam részéről szerintem Azrubar tökéletes választás lenne. Korábban is ő volt az, aki kiállt mellettünk még akár az orkok ellenében is, és mindenki felnézett rá, most is hamar elkezdte szervezni az életet ebben a megváltozott helyzetben. Zoraphel persze mosolyogva mondta, hogy ő is vállalná, ha megkérnék. Nevetve válaszoltam neki, hogy „Szép is lesz, amikor választanom kell majd kettőtök közül!” Szerencsére nem gondolta komolyan, mert akkor tényleg nagy bajban lennék...

Elhatároztuk, hogy holnap embereket küldünk a szomszédos falvakba és rabszolgatelepekre. Hosszas vita után abban maradtunk, hogy fegyvereket is visznek magukkal a követek. Bánni ugyan nem tud vele senki – hiszen az embereknek szigorúan tilos volt fegyvert viselnie eddig –, de ki tudja, odakint vannak-e még orkok. És ha mégis vannak, jobb a fegyver, mint a semmi.

Néhányan kitalálták, hogy máglyát gyűjtanak a Felvigyázó háza előtti téren, ami körül éjjel megünnepeljük a szabadságot.

Most először életemben nem kell attól tartanunk, hogy mit hoz a holnap. A holnap a miénk.

A SIKER TITKA

Írta: Jóba Kati

[Verspályázat 2021– 1. helyezett]

Bár tűnhet butaságnak
Ismeretlen dolgot tenni,
Lehet semmiség az másnak:
Belevágni, véghezvinni.
Óvatlanul vendégül látsz

Barátokat, vagy tizenháromat
„Az út aztán csak megy tovább...”
Gondolkodni meg sem állnak.
Gázolnak át hágón, erdön,
Igézön vár a Hegy és a mély,
Nem rejtély, hogy mi ad nekik erőt:
Sikerük titka: a bátorság és a remény.